

γυναίκα αυτή με το ύψος βλέμμα.

Κι' εκείνη φαινόταν πως τόν είχε συμπαθήσει πολύ απ' την πρώτη στιγμή.

Το φλέτο τους άρχισαν έπιμονο. Μισόλογα και άβροϊ έναγκαλι-μοί σ'ε γορούς. Ματίες που σιωπούν και όμως είνε εύγλωτες. Έπί τέλους άλλολογαφία, παρακλήσεις, άρνήσεις, όλη ή άβεβαί-ότης δυό καρδιών, που αναζητούν την εύτυχία και θέλουν, μ' ό-λους τους κινδύνους, στο τέρας του κόσμου και του νόμου, να έ-ωθούν άλλα δέν τολμών!

Τό καλοκαιρι ή κυρία δέ Ζάντ έπήγαινε στον πύργο της, στη Βρεττάνη, ό οποίος σχεδόν ήταν ένωμένος με τόν πύργο της θείας του κυρίου δέ Σέν.

Έκει, χωρίς στις θερινές ύποδοχές, τους περιπάτους με τις βάρ-κες και τις άλλες καλοκαιρινές διασκεδάσεις, ό έρωσ τους έγινε φλογερότερος.

Μ' όλη ως τόσο την όρμητικότητα των αισθημάτων τους, ή υπε-ρηφάνεια τους έπροφύλαττε από του να κάμουν τό κακό. Έως ά-κόμα και ή παρουσία του κ. δέ Ζάντ, που τους έπέβλεπε, ψυχρός πάντα και σιωπηλός. Έπί τέλους ό σύζυγος της αναγκάστηκε έ-ξασφα ν' άπουασή. Τό φθινόπωρο ελχεν ελθει έν τώ μεταξύ κ' ένώ έκτιρόνιζε τά φύλλα στά δέντρα, έσκόρπιζε παντού μάν έπί-βουλη χούνοσι.

Η κ. δέ Ζάντ ήταν μεγαλοκλιή, βαθιά μεγαλοκλιή... Τά μενεξεδένια μάτια της ήσαν σαν κλαμμένα. Ελχε γίνεϊ γλωμ ή- όπως τά μαραμένα λουλούδια. Τό φρεμά της έθροούσε στο πάροχο όπως τά ξερά φύλλα.

Ό κ. δέ Σέν, έτα που την έβλεπε τόσο όμοια κ' όμως τόσο διαφορετική απ' τις άλλες γυναίκες, έννοιωθε την άνάγη να γο-νασθή έμπρός της και να της όμολογήση τόν έρωτά του... Έτα μια ήμερα γονάτισε μπροστά της και την έκέτευσε να τόν λυπηθή :

— Σάς άγατώ! Σάς λα- τρένω!...

Ήταν ή παραμονή του γυρισμού των στό Παρίσι. Η κ. δέ Ζάντ δέν μόρρεσε να του άρνηθή. Κι' άγα-πήθηκαν θερμά, τρελλά, παράφορα!...

Μά δέν κράτησε πολύ ή εύτυχία του. Σε όχτώ μέ-ρες έμαθε, πως ή φίλη του ελχεν εισαχθή ως τρελλά ή σε μά κλινική.

Δέν έτόλμησε ως τόσο να πιστώη στην κατατρο-φή, που τίποτε δέν την έ-προμήνυε και πήγε στο σπίτι του κ. δέ Ζάντ. Έκει έσκόρπισε χόρμα για να κάνη τους ύπνους να μ-λήσουν, δέν έμαθε όμως τίποτε άλλο, παρά μόνον ότι φοβερές σκηνές ελχαν έκτυλιχθή μεταξύ του γενι-κού εισαγγελέως και της γυναίκας του, κατοπιν των οποίων ή κυρία δέ Ζάντ, μεταφέρθηκε σε κατάστασι μεγάλης έάνφως στην κλινική, ύστερ' από ίατρικές εκθέσεις που τις έπικύρωσε ό διευθυντής της άστυνομίας.

Τή στιγμή που έβγαινε απ' τό σπίτι έφτανε εκεί και ό σύζυγος της άγαπημένης του. Κατέβηκε από τό άμάξι του και του ελε :

— Έρχόμουν απ' τό σπίτι σας, κύριε. Έχετε την καλωσίση ν' άνέβητε επάνω ;

Ανέβηκαν στο γραφειο του εισαγγελέως. Έκει ό γενικός εισαγγελέως άρχός, με φωνή ψυχρή σαν να άπήγγελλε καταδικη σε θάνατο, του έδήλωσε :

— Κύριε, είσαστε φίλος της γυναίκας μου! Ημπορούσα να σάς σκοτώσω, ήμπορούσα να σάς σύρω στη φυλακή μαζί με τους κλέφτες. Προτιμώ όμως να σάς παραδώσω στας τύνεις της συνει-δήσεως σας. Καταχρασθήκατε ή θέσι μιας άσθενούς, μιας γυναι-κας που δέν είχε συνείδησι των πράξεων της, μιας τρελλής! Η κυρία δέ Ζάντ ήταν, άλλοίμονο, άκαταλόγηστη!

Κεραυνός άν έπεφτε επάνω στο κεφάλι του κ. δέ Σέν δέν θα τόν έάφνιζε τόσο, δέν θα τόν τάλιζε έτσι. Κι' αυτός που ήταν τό-σο γενναίος έμπρός στο σπαθί, άρχισε να ψελλίζει σαν παιδί.

— Είσαστε ελεύθερος ν' άποσυρθήτε, κύριε! έπρόσθεσεν ό γε-νικός εισαγγελέως. Θεωρώ μάλιστα περιττό να σάς ζητήσω να μου γυρίσετε τά γράμματά της. Τά γράμματα μιας τρελλής θεωρούσαι σαν να μίν υπάρχουν!

Και υπεγράμμισε τά λόγια του με ένα τόσο σαρκαστικό και δυ-νατό γέλιο, ώστε ό κ. δέ Σέν έννοιωσε άμέσως όλη την άλή-θεια. Ω, τι φοβερή ήταν ή εκδί-κηση τό προσβληθέντος συ-ζύγου! Έξερσε πολύ καλά πως ή γυναίκα του δέν ήταν τρε-λή, ούτε μπορούσε να τρελλα-

θή άπότομα. Μόλις όμως άντέληφθη τά συμβάντα, σαν τύραννος ύπερήφανος και άγριος, σαν σοφός βασιανιστής, μά που ήξερε πως ή γυναίκα του ελχε εύθραυστη ψυχή, άφου την έξετρελλάνε με έ-πιπλήξεις και άπειλές, με τό ρόβο του σκανδαλού, με τή φρίκη του θανάτου, την παρέδωκε στους γιατρούς, οι όποιοι έβίασθησαν να κρινουν απ' τά φαινόμενα. Και τώρα, κλειομένη μαζί με άλλες τρελλές γυναίκες έκινδύνευε να τρελλαθή πραγματικά!

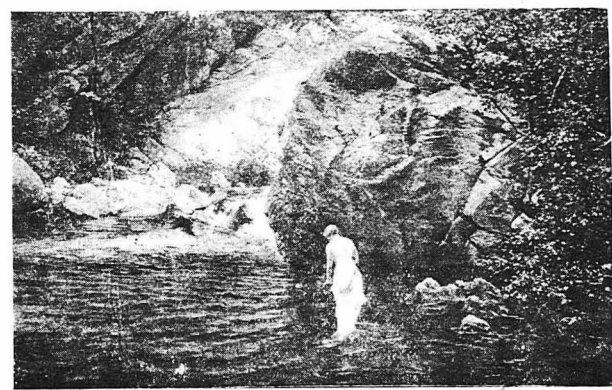
Ό κ. δέ Σέν έφρόντισεν άμέσως από την άλλη ήμερα να γλυ-τώση την άγαπημένη του απ' τό φρενοκομείο, μά δέν κατώρθωσε τίποτα. Όλα τά διαβήματα και ή παρακλήσεις, δέν έχρησίμευαν σε τίποτα. Η κυρία δέ Ζάντ ήταν πραγματικώς τρελλή.

Ήταν έξ άρχής ; Η έγινεν έπειτα, όπως έπίστευσε αυτός ; Α-τό δέν τό εξακριβωσε ποτέ. Γεγονός ήταν πως ή άτυχη γυ-ναίκα, έμεινε για πάντα τρελλή. Αυτό μόρρεσε μάλιστα να τό δη-κι' ό ίδιος. Του έπετράφη επί τέλους να έπισκεφθή τό περίτερο, όπου την έβόλαγαν, και την ελδε σαν μά άχορή Όηρία να του μιλάη χωρίς να τον άναγνωρίζη, να γελά και να παραλογίζεται και πήρε μαζί του, όταν έφωγε, την άλθρομονική άνάμησι των ματιών της, που τά εδύλωνε ή όμίχλη μανής χαμένης ψυχής.

Χρόνια και χρόνια ή δυστυχισμένη του καρδιά έπλανήθηκε από χώρα σε χώρα, από περιπέτεια σε περιπέτεια. Έπί τέλους μόρρε-σε να λησμονήση και να ήσυχάση, μόρρεσε να μή σκέπτεται πια έξελιη που βρισκόταν ακόμα στη ζωή.

Και να τώρα ή πρόσκλησις αυτή που τό ελχε σταλή κατά τύ-χη, —ό κ. δέ Ζάντ ελχε πεθάνει προ πολλού— έπεφτε άνέμεσα στη νέα του εύτυχία, την παραμονή της ένώσεως του με μά άγνη κόρη, για να του υπενθυμίση την πικρία και την ντροπή του λά-θους του!

ΑΝΚΙΣΙΑΤΙΚΑ



Τό πρώτο μάνιο

'Η όρα περιούσι... Ό κ. δέ Σέν σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα όπου ελχε πέσει, με τό μέτωπο μέσα στα χέρια, κυριευμένος ά-πό μά τυραννική όνειρο-πόλησι.

Έξέταζε τώρα τή συ-νειδησί του την παραμονή αυτή του γάμου του, την άντιληψη των καθηκόντων του και μά ύπόνοο άντυ-ποιών έσπίασε τή ψυχή του.

Έσκέφθηκε πόσο εύ-θραυστη ελνε ή άρετή και ή εύτυχία των γυναικών και του γάμου. Κι' ένώ σήκωνε μ' άγωνία τά μά-τια, άντίκρυσε τό αυστη-ρό βλέμμα ένός Χριστού από πολύτιμο έλεφαντό-δοντο, κρημασμένο στον τοίχο και μά φωνή γαμη-λή, άδύνατη, σαν τή φωνή της πεθαμένης με τά με-νεξεδένια μάτια, τού ψι-θύριος σαν μομφή τό βι-βλικό ρητό :

• Ο σύ μισείς, έτέρφ

μή ποιήσης! Έστέναζε βαθειά... Χίλιες σκέψεις γύριζαν στο μυαλό του. Αν δυστυχούσε στο γάμο του ; Αν τό κακό πουκαε τό πλήρωσε με ίση δυστυχία ως σύζυγος ; Τά σκέφθηκε όλα αυτά κ' άνατρίχιασε. Σκέφθηκε όμως συγχρόως και την δεσποινίδα δ' Άλδός, τήν νμνηστή του, την μέλλουσαν γυναίκα του. Θα την εγκατέλειπε ; Και πως θα δικαιολογούσε τή στάσι του ; Α, όχι, όχι έπρεπε να πάη σπίτι της, έπρεπε να τραβήξη τό μοραίο του δρόμο...

— Εξ ήλγαινε... Θα ένμπατεύτω ατμο... Κι' ό Θεός βοηθός... Άνοσήκασε τους όμους του. πήρε τό καπέλλο του, έφόρεσε τό παλτό του και τά γάντια του και κατεβαίνοντας όρμητικά τις σκά-λες έξήλθινσε τό σωφές που κοιμώτανε στο καθισμά του και του ελε :

- Στο μέγρο των Άλδός και όσο μορρεσις πιό γρήγορα σε πα-ρακαλώ!
- Έπειτα έψιθύρισε πάλι μονάχος του :
- Στο έλεος του Θεού... κ' ή, ό,τι γίνη άς γίνη!...

Πόλ Μαργκερίτ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δέν είνε κανεις ποτέ ούτε τόσο εύτυχής ούτε τόσο δυστυχής όσο νο-μίζει.

Ό πλατωνισμός στον έρωτα είνε όπως στο κρασί τό νερό.

Murger

